

19 квітня 2011

число 9 (47)  
сесійно-безтямне

# Могилянський

# Вісник

Життя – це те, що з вами трапляється якраз тоді, коли у вас зовсім інші плани.

Джон Ленон

Актуально

Егор Стадний

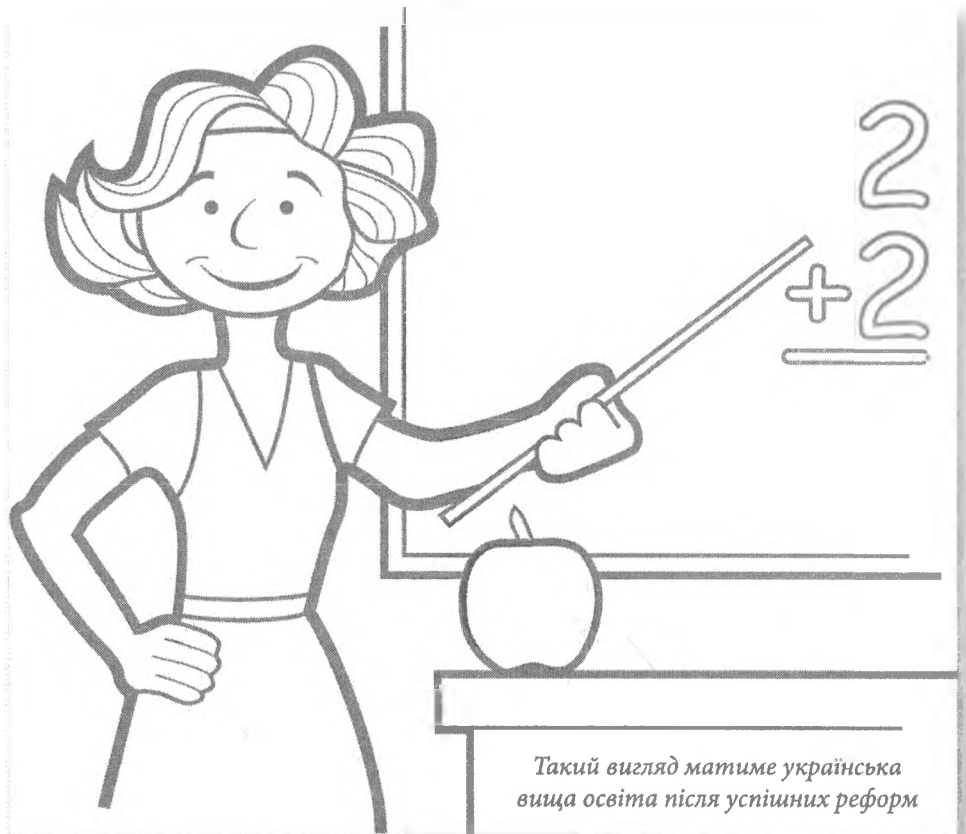
## Стаханівський рух у вищій освіті: вчитись понаднормово та викладати понад здоровий глузд

Боротьба студентів проти міністерських ініціатив та акція освітян за підвищення зарплатні свідчать про те, що влада не здатна задовольнити потреб суспільства у галузі освіти та науки. Вона не пропонує вирішення проблем, які вже важко просто назвати нагальними чи найважливішими. Це означає, що зарадити чимось здатна тільки громадськість. Лише самі викладачі та студенти спроможні задовольнити свої потреби. Кому як не їм самим краще за всіх знати, як поліпшити своє становище? Це люди, які за фахом та за покликанням здатні якомога краще зважити все і видати на-гора найприйнятніший результат. Марно чекати, поки працівник якогось департаменту запропонує своєму шефу якийсь проект змін, потім його схвалить декілька десятків інших відділів та департаментів, а потім ці зміни пройдуть схвалення ще півтора десятків різних шефів і начальників та врешті-решт дочекаються сприятливої політично-виборчої ситуації, аби влада вкотре скомандувала падать ниць і дякувати за її подачки. Якщо одвічною тактикою будь-яких можновладців є «розділяй і владарюй», то громада може відповісти лише солідарністю. І не просто мовчазним співчуттям, а чітким формулюванням спільних цілей та спільною боротьбою за їх втілення.

На сьогодні в Україні є безліч проблемних питань, які безпосередньо стосуються академічної громади та гуртують студентів і викладачів. Одним з таких є непомірне навчальне навантаження. Викладачі змушені вкалувати, аби набрати собі на ставку, а студенти мають навантаження на третину більше, ніж в Європі. Давайте детальніше поглянемо на проблему.

### Фахівці без фаху або спеціалісти у всьому потрохи

Ні для кого не секрет, що з переходом «на рейки» Болонського процесу в Україні почала впроваджуватись так звана Європейська кредитно-трансферна система<sup>1</sup> (ЄКТС). Вона покликана поліпшити мобільність студентів та викладачів у межах Європейського простору вищої освіти та підвести «національні особливості» параметрів вищої освіти до спільного знаменника. Нагадаємо,



Такий вигляд матиме українська вища освіта після успішних реформ

що за цією системою навчальний рік складає 60 кредитів ЄКТС<sup>2</sup>. Відповідно, бакалавр – 3-4 роки (180-240 кредитів), магістр 1-2 кредити (60-120 кредитів). Ці параметри є загальними для країн-учасниць Болонського процесу. Різниця лише в тому, хто скільки відводить на ціну кредита. У середньому в Європі це 25-30 академічних годин. Отже, навчальне навантаження студента (куди входять лекційні, семінарські, практичні та лабораторні заняття, години самостійної роботи, час написання дипломних) складає від 4500 до 7200 годин на бакалавраті і від 1500 до 3600 годин на магістерці<sup>3</sup>.

Однак, українські чиновники вирішили, що нашим студентам буде замало і визначили, що кредит буде складати 36 годин. За умов, що бакалаврські програми у нас складають 4 роки, навантаження на бакалавраті – 8640 годин, а на магістерці 2160 – 4320 годин<sup>4</sup>. Ці перетворення з цього навчального року була змушена впровадити і

Могилянка. Їх вже відчули магістри першого року, які мають приблизно на третину більше навчального навантаження, ніж їхні попередники і з жахом очікують свого другого року. Звідки 36 годин? Розрахунки насправді не хитрі – беремо максимально припустиме навантаження (і аудиторних годин, і самостійної роботи) на тиждень (!!!) 54 годин, множимо його на 40 навчальних тижнів і ділимо цей добуток на 60 кредитів. Виникає логічне питання – навіщо брати максимально припустиме навантаження і робити його постійним? Пояснює все така собі «виробнича» логіка, до якої ми ще повернемося. А зараз нам важливо зрозуміти, що поки прогресивний світ рухається до множення різновидів бакалаврських і насамперед магістерських програм, одні з яких роблять наголос на практиці, інші – на дослідницькій діяльності, ще одні – на міждисциплінарності, Україна рухається у напрямку «школізації» університету, де ми

продовження на 2 стор.

Актуально

Єгор Стадний

# Стаханівський рух у вищій освіті (продовження)

вивчасмо безліч непотрібних дисциплін і стаємо спеціалістами у всьому і ні в чому. Як не дивно, але перші кому вигідний саме такий розрахунок кредиту – викладачі. Адже у варварських умовах постійної боротьби за години викладання на ставку, викладачі зацікавлені у тому, аби цих годин було якомога більше.

## Викладач чи працівник на виробництві

Як розраховується заробітна платня викладача? Кожного року кафедри відповідно до того, скільки дисциплін будуть читати її працівники подають на затвердження свій штатний розпис, тобто скільки потрібно посад професора, доцента, старшого викладача, асистента та ін. Ректори у межах показника співвідношення нормативів чисельності студентів до кількості посад<sup>5</sup>, який затверджує Кабмін, надають або не надають потрібну кількість посад. Варто зрозуміти, що кількість викладачів на кафедрі залежить від того, скільки буде вчитись студентів. Не від того, які курси потрібні кафедрі, не від того, який рівень професури: не від того, якими методами та технологіями послуговуються викладачі; і, зрештою, не від того, як забажає сам викладач, а від того скільки держава пропише. Викладачеві не вистачає лише спечовки, бо роблять з нього направду заводський станок.

Кожна посада, виділена кафедрі, має свій оклад, який визначає держава, також уряд визначає, які існують доплати за вчені звання та наукові ступені<sup>6</sup>. Але на цей розмір окладу викладач ще повинен напрацювати, тобто набрати собі певну кількість годин навчального<sup>7</sup>, організаційного<sup>8</sup>, методичного<sup>9</sup> та наукового<sup>10</sup> навантаження на повноцінну ставку. Скільки годин «коштує» той чи інший вид роботи, з яких і формується навантаження, також визначає держава. Можна лише згадати, що, наприклад, за керівництво над курсовою роботою викладач отримує 2 години навчального навантаження, стільки ж за зовнішню рецензію на бакалаврську дипломну. За КЗпП, максимально допустиме тижневе навантаження викладача складає 36 годин, річне – 1584 годин. При складанні індивідуального робочого плану з кожним своїм співробітником кафедра, беручи до уваги, скільки викладач виконує організаційної, методичної та наукової роботи (при чому дуже часто такі статті як підготовка до занять оминаються), визначає необхідне для повної ставки навчальне навантаження. Закон «Про вищу освіту»<sup>11</sup> обмежує максимальне навчальне навантаження – 900 годин для викладачів ВНЗ III-IV ступенів і 720 для викладачів ВНЗ I і II ступенів. Це означає, що в середньому викладачеві потрібно 4-5 дисциплін на семестр. Натомість на Заході мало хто наважується взятись вести

більше ніж 1-2 дисципліни одночасно, адже є ризик, що якість викладання впаде, а на наукову діяльність просто не вистачить часу. Наскільки конкурентоздатними на світовій арені можуть бути наші викладачі за таких умов? Звісно, загальна кількість годин навантаження на ставку від старшого викладача до професора зменшується. Але важливо пам'ятати, що саме тут і починається боротьба викладачів за навантаження. Щиро кажучи, прикро усвідомлювати, що колеги по кафедрі змушені раз на рік проходити цю нелегку процедуру поділу загального навчального навантаження кафедри. Ось тут і з'являється деяке поліпшення ситуації, коли один кредит рахувати не по 30 годин, а по 36, адже тоді кількість загального навантаження кафедри стрімко зростає.

Можна припустити, що таке становище влаштовує викладачів, але чи дійсно це так? Чи може науковець, який прагне до нових досліджень та власного наукового розвитку, бути задоволеним, тим, що його заробітна платня залежить від того, чи вдасться забезпечити собі навчального навантаження на повну ставку. І зі скількома колегами потрібно зіпсувати стосунки у війні за свою ставку? Чи можна будувати свою наукову та викладацьку кар'єру, коли твоя затребуваність залежить не від якості твоєї роботи, а від кількості студентів і чи вдасться набрати собі достатньо навчальних-викладацьких годин? Чи можна назвати систему доплат за науковий ступінь або вчене звання дійсно стимулюючою? Чи можна зі здоровим глуздом сприймати всі ці урядові та міністерські постанови, які передбачають скільки ж годин має йти на перевірку робіт, на керівництво дипломними та курсовими та ін.?

Вочевидь, всі ці питання риторичні, і ми нікому не відкрили Америки. Але ж чи готові викладачі і надалі терпіти такі кабальні умови? Це вирішувє кожен наодинці зі своєю совістю... Однак, з впевненістю можна сказати, що викладачі здатні чітко та фахово виступити на захист своїх інтересів. Можливо, не вистачає поштовху – своєрідного каталізатора. Важко знайти кращий мотиваційний чинник, ніж підтримка студентів, які турбуються про якість своєї освіти та про своє майбутнє, які потребують дійсно найкращих знань. Такі студенти завжди готові підтримати ініціативи, що поліпшать становище викладачів, адже прекрасно розуміють, що від нього залежить і їхня доля.

## З чогось варто починати

• Безумовно, кількість академічних годин відведених на один кредит повинна бути зменшена. Варто також вирішити, чи потрібно чітко визначати цей показник, можливо, краще встановити певний люфт від

25 до 30 годин.

• Але від самого зниження кількості годин зміни не принесуть користі, потрібно прямувати до звуження спеціалізації та створення навчальних програм різного призначення від дослідницьких до більш практичних. Водночас, звуження не має суперечити міждисциплінарності, адже його можна здійснювати не в межах одного напрямку, а на стику декількох.

• Разом з цим варто переглянути спосіб оплати праці науковців, акцентуючи в першу чергу на підвищенні ваги наукової складової і зменшенні ваги навчальної.

• Безумовно, всіх цих змін не досягти без децентралізації у сфері вищої освіти, без надання академічної, адміністративної та фінансової автономії. Адже в теперішній ситуації університети не мають змоги перерозподілити бюджетні кошти з однієї статті витрат на іншу, що є першочерговою необхідністю у вирішенні фінансових проблем.

• Проте, децентралізація в жодному разі не повинна призвести до зниження соціальних стандартів. Автономія університетів не означає хаос та безконтрольність, позаяк держава повинна встановити гарантії достойної оплати праці науковців та такі правила, за якими виші будуть зацікавлені у якісній та високооплачуваній праці свого викладача.

• І нагадаємо ще раз те, з чого почався цей текст – усього цього чиновники ніколи не зроблять, допоки студенти та викладачі не почнуть гуртуватись і вирішувати свої проблеми.

## Примітки

1 [http://ec.europa.eu/education/lifelong-learning-policy/doc/ects/guide\\_en.pdf](http://ec.europa.eu/education/lifelong-learning-policy/doc/ects/guide_en.pdf)

2 Кредит ЄКТС – одиниця виміру ваги (фактично годин відведених на засвоєння) тої чи іншої дисципліни у межах бакалаврату чи магистериуму)

3 [http://ec.europa.eu/education/lifelong-learning-policy/doc/ects/guide\\_en.pdf](http://ec.europa.eu/education/lifelong-learning-policy/doc/ects/guide_en.pdf)

4 [http://www.mon.gov.ua/laws/MON\\_812.doc](http://www.mon.gov.ua/laws/MON_812.doc)

5 <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1134-2002-%EF>

6 <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=zi130-05>

7 <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0698-02>

8 <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0701-02>

9 <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0699-02>

10 <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0700-02>

11 <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=3&nreg=2984-14>

Анна Шумська

Допит

## Головащенко в МВ. Дубль 2

початок інтерв'ю в числі 8 (46)

Як ми і обіцяли орукуємо продовження інтерв'ю із релігієзнавцем, кандидатом філософських наук, доцентом кафедри філософії і релігієзнавства Києво-Могилянської академії та різносторонньою особистістю Сергієм Головащенко. Читайте, набирайтеся розуму та просто отримуйте насолоду від авторського тексту пана Сергія...

*МВ (Могилянський Вісник):* Пане Сергію, Ви вже давно працюєте з могилянським студентством, чи не помітили ви змін у людях зі зміною поколінь? Багато хто говорить про деградацію кожного наступного покоління студентів, як на Вашу думку це так?

*СГ (Сергій Головащенко):* По-серйозному такі оцінні судження варто було би виносити лише на основі наукового аналізу. Тут сама соціологія: треба визначити, що таке «деградація», її ознаки назвати, знайти методу вимірювання... врешті-решт проводити систематичні дослідження, обчислювати та аналізувати результати... а вже потім інтерпретувати та давати оцінку...

В іншому випадку усе залишиться на рівні «розмов», які «багато хто говорить»...

Тому коректніше я б говорив про наявність змін, про «інність» кожного чи якогось з наступних поколінь студентів... Тут різні чинники... перші випуски Академії були надто вмотивовані пафосом перших років відбудови незалежної країни... до того ж багато хто з них мав солідне освітнє підґрунтя, вступаючи до Могилянки... І від того досить ясно вродило: саме з перших випускників масо тіли когорту молодих викладачів... дехто вже доктору наук... Згодом пафос змінився на прагматичніші інтенції та сподівання, а освітній рівень став делалі «середнішим» - відповідно до рівня «середньої» освіти у суспільстві... це загальновідомі речі, звичайно ж...

Проте, що мене непокоїть... З одного боку, це різке погіршення загальноосвітньої бази нових студентів... І не вина, це їхня, а біда наша спільна тепер... Усілякі експерименти зі школою, погіршення там матеріально-кадрового стану, руйнація кращих традицій трансляції досвіду... З іншого боку, вже на напій ниві: те саме з вузівською освітою... Звідси: кращі та найталановитіші голови, як правило, не йдуть вже до вні викладачів... А суспільство демонструє відверту незацікавленість у майбутніх професіоналах з університетською освітою, особливо гуманітарного профілю... Це деморалізує як викладачів, так і студентів - і романтиків, і прагматиків, до речі...

Внаслідок витримують такий стрес зовсім нечисленні... Як Ви помічаєте, і нас, і Вас вже небагато лишилося... Це жарт, звичайно... але сумний такий жарт...

А щодо деградації... я так думаю: деградація або прогрес - то не справа «покоління»... то справа вибору, волі та дії конкретного персонажу нинішньої драми... Захоче людина - буде прогресувати... Захоче якось інакше - деградуватиме... Я тішуся сподіванням, що хоча би інколи мені вдасться лати підставу бодай декому із моїх студентів не деградувати... а якось по-людському жити й вперед іти...

*МВ:* Щодо поколінь та їх змін - студенти завжди

обмінюються досвідом з молодшими курсами, і цей досвід відноситься як до чогось серйозного так і до чогось зовсім не серйозного. Я веду мову про жарти, а саме про жарти викладачів на парах. Кажуть, що жарти повторюються. Тому, виникає питання до Вас як до викладача, як з'являються ці викладацькі «трюки»? Це щось спонтанне, чи наперед задумане?

*СГ:* Це, начебто, й не до мене питання... Я колись бачив на могилянському форумі, у ті часи, коли він ще був популярним, цілі теми про викладацькі приколи... То там були такі класики... Мені далеко, це ж очевидно... «Трюків» та «приколів» не так вже й багато... Вони, дійсно, часто зовсім не спонтанні, а давні, зрежисовані - бо розраховані на конкретну аудиторію та на конкретний ефект... і дуже часто це не просто релаксація, а цілком конкретний дидактичний ефект...

Люди, які то чули чи бачили, наприклад, минулого року - можуть цілковито бути розчарованими... Дійсно, викладач не такий приколист чи трюкач, як здавалося колись... І жарти в нього повторюються... І трюки... І не такі вони вже й прикольні, як колись виглядало...

... Мені часто хотілося просто вигнати таких кадрів-ветеранів з їхніх місць в перших рядах... зовсім з аудиторії... щоб не заважали іншим і мені насолоджуватися цього річчю новизною отого старого жарту чи анекдоту... Проте утримувався... знаєте чому? А раптом виникало питання у мозку: а чому тут ці критики вдруге чи навіть втретє поспіль сидять? В чому тут насправді ПРИКОЛ?

Знаєте, найбільший трюк - це коли текст лекції в аудиторії живе кожного року не так, як минулого... Жарти й анекдоти - ті самі... приколи - ті самі... а репета слів - інна... Ото і сидять деякі діячі вдруге чи втретє в перших рядах... І чекають, коли, нарешті, той обридлий жарт вже скінчиться...

Це по-Вашому як: наперед задумане, чи спонтанне?

*МВ:* Чи траплялись якісь цікаві випадки на парах або у студенському середовищі? Які саме?

*СГ:* Про те що мені здається найцікавішим, я щойно розповів... а епізоди... це згадувати треба... Навіть довго - як ото, буває, гарний анекдот: ніби й знаєш його, а згадати відразу неможливо...

... А, до речі, про анекдоти... Часом анекдот в тему пригадається... прямо в конкретну тему лекції чи семінару... Розповіси - цікаво... особливо на релігійні усякі теми... тут же і дидактичний ефект: про межі коштування можна поговорити чи взагалі, як релігія та сміх з іронією зустрічаються... Ну й врешті-решт, люди, які разом сміються не над кимось окремим поміж себе, а купують самі над собою, чи над чимось своїм кожен - ті люди проходять тест на нормальність... або просто на людськість... ото так якось...

... О, згадав і розповів: був один у мене випадок власного культурного шоку... можливо, хтось із Ваших читачів від мене того старого й обридлого приколу ще не чув - і буде комусь цікаво...

ТО трапилося вже пристойно років тому у аудиторії 1-121, але ще перед тим, як вона наново відремонтована була... у ті старі часи вона була зархтектрована амфітеатром, з з грубесним, потужним викладацьким столом та з аналогічною кафедрою... тобто викладач там міг почуватися

як у обладнаному військовому бункері: ду-у-уже захищено... то така спадщина була тут: і від радянської освітньої системи в цілому, і від військової освіти конкретно...

Так от: пише народ якусь чергову контрольну чи тест на початку пари... я біля тих монстрів із залишками непряцюючого електронавчального обладнання прогулююся... і видається мені стати за ту кафедру... так би ніколи й не став - я підчас лекції далеко гуляю від кафедри, як Ви знаєте...

А тут став - ніби приміряв ті «обладунки бога» на себе... Нівроку, думаю собі... тут дійсно захищений від студентів з їхньою допитливістю, критичністю та усіма іншими забобонами... Кафедра влаштована так, що викладач може дуже зручно читати текст лекції (ну зовсім у середньовічній «схоластичній» манері) - і тієї ганьби й не видно зовсім... Головне - «не висовуватися»... ну, то як гасло цілої тодішньої цивілізації...

І ось раптом... відчуваю я якийсь дисонанс, під який та кафедра свого часу не була розрахована... Звідси стежте уважно: піднімаю я очі з того місця, яке за стандартом належало куті паперів з текстами лекцій... лише трохи піднімаю... піднімаю, бо потрапило щось до периферійного зору... І читаю: «Зараз же підніми очі й подивись на своїх студентів, ...!»... Ну, там ще смішійно забарвлене звернення було... Одна з найвражаючіших графіті, які мені довелося в житті зустрічати...

І ще про одну графіті згадав - за асоціацією... не в Академії то я бачив, а давно-давно у кампусі університету в Братиславі... там він на пагорбах розташований, доріжки між будівками... І ось поперек однієї асфальтованої доріжки крейлою (і словацькою): «Від іспиту ще ніхто не загинув, то правда. Але навіщо ризикувати?»

Це буде як побажання доброї сесії...

*МВ:* І на останок про глобальне, в чому Ви вбачаєте перспективи розвитку НаУКМА? За рахунок яких чинників, на Вашу думку, будуть позитивні зрушення?

*СГ:* Про деякі речі ми тут трохи раніше поговорили вже... Академія свого часу дала багатьом з нас можливість вибору: вибору працювати по-новому й реалізуватися у професії так, як це практично піде не було би можливим...

Час пливе, і про це сказано в академічному девізі чи гаслі... І перспективи Академії - саме у розвитку, у тому, щоб адекватно забезпечувати світлим головам і талановитим викладачам можливість творчої праці та реалізації в професії... Постійний курс на збільшення привабливості праці тут для найкращих фахівців... вирошування власних викладацьких та наукових талантів... Невпинне поліпшення умов праці: матеріальних, соціальних, інформаційних, комунікаційних...

Бути відкритими світові: ідейно, інформаційно... Відповідним наслідком буде пристойна якість підготовки студентів...

Тут основним бачу якісний прорив у царині освітнього менеджменту, адекватного і цюло світових критеріїв, і наших вітчизняних умов...

І завжди пам'ятати: найголовніше в Університеті - таємниця, що відбувається а аудиторіях... І приходити туди з метою бути щасливими...

Xeni&amp;Xini

## You've got mail, або історія двох незнайомців

...продовження  
Ку!

Якби ти знав, як важко весною дається листування. І не тому, що надворі добре, а в квартирі сидіти «влом», і не тому, що пишу курсову й часу на інші каляки не вистачає. Аж ніяк. Просто весною живу відчуттями.

<Обіймаю світ. Долоні теплішають зсередини.>

Іноколи мені здається, що не варто змішувати слова й відчуття. Можливо, навчили мене так, а може, - сама так гадаю. Не знаю. Та все ж сиджу зараз у своїй кімнаті й спостерігаю за тишею. Ніяких гуртожицьких теревень, чайної церемонії і салату з мівніни (4 роки тому). Натомість - горіпки, родзинки і яблука. Подорослішала. Навчилася говорити з логікою і відчувати без неї.

<Це тому, що енергія. Вона пульсує на кінчиках моїх пальців.>

Весною так хочеться розповісти комусь про все таке сОуціАльно не важливе, таке легке-ситцеве-кольорове, з пахошами кориці й ванілі. Та важко це передати. Ці емоції. Легше пригостити тортиком із епітетів. Така весна у мене. Надважлива простим. Викидати зайві речі, викидати зайві речі. Пішли, викидати зайві речі й перестати бікватися про те, як все встигнути!

< а пальці торкаються дотиками. Ти хіба не відчув це словд?>

Наразі надворі холодно і дощ. Згадую Славкове «а за вікном майже весна». Якесь воно оптимістичне. Відтак, оптимістично починаєш порпатися у своїх нотатках, шукати якісь ноти, відкривати маленькі, неприборкані коробочки з забутими дрібничками і починаєш щось ліпити-креативити. Весну закликають з середини. Знаходять в собі, а далі - в календарі. Жаж, я починаю римувати.)

<У тобі цілий світ. Він витікає через непомітний отвір у твоїх пальцях і торкається долонь інших світів. Ти - присутній тут. І ти відчуваєш. Світло. Слово. Енергію. Родзинки і горіхи.>>

Певне, ти б навчив мене грати в мовчання. А теревенили ми б про все таке надважливо просте. Про інше - стиха шепотіли.

<світ може почути>.

Сьогодні я твоя весна

18.04.11

Привіт, весняна дівчино!

Ух, ти чула, що в Японії трапилося? Вся країна на вухах стоїть! Але не їхня - наша. У нас \*ці вуха\* популярна практика. А от вони (ці маленькі, жовті, сильні люди) мене захоплюють - такі стримані, вольові! Що мене вразило найбільше - то це їхня солідарність. На всіх добровольців бракує роботи! Можеш собі таке уявити? (В нас, щоправда, теж роботи бракує, але

до безкорисливої наші соціальні свідомості ще не доросли). Так от, на кожного постраждалого у них, кажуть, 2-3 волонтери. Оце самовіддача, оце турбота про ближнього! Знають, що таке халепа, величезна халепа і не стоять осторонь, не кажуть, що їхня хата скраю, якщо вона таки там.

Слу, а коли б у нас таке? Як думаєш, ми б зуміли не власти в істеріку? Хто б з «верховних» лишився командувати? Чи ні, не так: хто б з них не втік? А, я знаю відповідь: той, у кого закінчилося би паливо для літака.

Хочу вірити, що я б подався в добровольці. Ну, якщо не постраждав би. Хочу вірити, що моя віра не обмежується хрестиком на шії і відправою на Великдень, що вона справді є в моєму серці і що я завжди готовий підтримати навіть незнайому мені людину. Хочу вірити, що я б не втік, що я б знайшов, чим допомогти, нехай і не пам'ятаю нічого з курсу Пашкова. Хоча що це я? Пам'ятаю \*хихочу\*. Тільки це знання не пригодиться, якщо доведеться когось рятувати. Багато чого не пригодиться, коли щось хепенд. А воно ж не просто так. Стається. Земля «віддячує» за наше ставлення до неї.

Замість моралі хочу побажати, щоб мені не довелося перевіряти свої сили у випадку надзвичайних ситуацій. Я... не боюсь. Я хочу щоби все у нас було добре. У всіх нас.

Недоволонтер

18.04.11

Марія Харитонюк

## Баобабі - не троянди

Усім хочеться теплої, сонячної весни. «Виянки з правил» дощеволіють і тішаться сірим небом... Ем, будемо теревенити про погоду? Не зовсім. У суботу, 17 квітня, небо було високим і яскравим, попри всі зловісні прогнози Gismeteo. Небайдужі маленькі принци й принцеси прокинулися й вирішили влаштувати локальні тусівки з прибирання своїх маленьких планет. А якщо серйозно, то 17.04.2011 відбулася всеукраїнська акція «Зробимо Україну чистою!», під час якої саме в Києві було прибрано 48 зелених зон міста. А зараз дещо про статистику (бо нам є чим пишатися). Прибирання проходило в більшості великих міст. Загальна кількість учасників акції - 6393 особи. Це звісно не естонські результати, звідки ми перейняли досвід проведення таких «флешмобів» і де вдруге на акцію по прибиранню міст вийшло 50 тис. людей, та все ж ми молоді незалежні, а тому - молодці! Отже, ці майже шість з третиною тисяч чол. зуміли наповнити різним непотребом понад 10 тис. пакетів для сміття з приблизною ємкістю в 120 літрів. Що ж до акції в нашому каштановому місті, то тут зібралося 1555 волонтерів-«лісних санітарів», які зібрали 4527 пакетів (120л.) із дрібним сміттям, 628 - із пластиком і 552 - із склом. Спробую пожартувати: найбільше, виходить, у нас курців, споживачів цукерок-снікерсів, любителів пластикового по-

суду й рибних консерв, на протигагу любителів коли і всіляких алкогольних напоїв. З жартами у мене все складно, знаю.)

Багато людей скептично ставиться до акцій такого типу. Але одразу не погоджуся з подібними думками, якщо такі виникли й в читача. По-перше, це не суботник! Пригадаймо любі шкільні роки, коли нас «за шкірки» тягли в якийсь садок чи парк згрібати листя. Тоді у всіх виникало величезне антибажання, а у моєї подружки питання: «а чому їм заважає листя?» На акцію люди приходять свідомо й з бажанням, і головне тут не просто «прибрати за кимось», а своєю поведінкою сказати, що можна вести себе інакше. Бо це не боляче кинути сміття в урну, чи підняти його, якщо воно туди не втрапило. По-друге, варто пам'ятати чийсь хороший вислів: мертве живе бо народжує. Звідси - земля наша жива. Зі своєю енергією й силою. Для мене абсолютно зрозуміло, чому відбуваються у світі всі ці катаклізми. Земля очищається. Від усього нехорошого. Люди звикли лише брати; своєю поведінкою, інноваціями в техніці, в сферах біо, гідро, і теди (а-ля ми прагнемо в Європу), самі створили ситуацію, коли навколо все перетворюється в руїну. Але ж ми не такі, правда? Ми ж умієм думати, та й на рожевих із ратичами (читай - «п'ятачків») далеко не схожі,

Подія

бо уміємо прибирати за собою. Тому й не соромно вийти й прибрати парк, щоб щось у цьому світі змінилося на краще.

А зараз дещо про активістів. Головний координатор проєкту «Зробимо Україну чистою» - Юрій Пивоваренко. Активну участь у проведенні акції брав наш могилянський Еко-клуб, організація «Нова Атлантида» та інші. До речі, наша акція проводилася «поряд із Днем Землі», який відбудеться 22 квітня. А сьогодні, 17 квітня, у Маріїнському парку протягом усього дня відбувалося багацько активностей, приурочених до 22.04. У рамках акції до Дня Землі, 13 квітня на Оболоні, під лікарнею «номер 1», що на вулиці Лайоша Гавро (привіт сусідам), відбувалася висадка дерев, а саме лип. Приїхало ТiВi з «сніданком на двох» і відомі персони, про яких не будемо, а також Діля (Едуард Приступа) і Богдан Кутепов із «Вперше Чую», який розважав усіх баяном. Окрім них, зробити гарну справу прийшли чотири нормальні «безпонтіві» людини. Все це відбувалося о 9 годині й можна було спостерегти на каналі «I+I», якщо хтось дивиться у такий час телевизор чи загалі дивиться. Бо що в цей час потрібно робити? - «Прибрався сам уранці - ретельно прибери і свою планету. Треба виривати баобабі одразу ж, як тільки побачиш, що то не троянди, бо молоді паростки троянд і баобабів майже однакові. Це дуже нудна робота, але й дуже приємна»

Могилянський вісник - незалежна газета студентів НаУКМА  
періодичність виходу - щодвотижні  
Головний редактор - Анна Шумська  
Коректор - Оксана Гордійчук  
Верстальник - Юрій Мак

Ціна 1 гривня

Ми завжди відкриті до співпраці.  
Долучайтесь!  
Надсилайте ваші статті, оголошення та пропозиції на нашу е-скриньку:

UKMA Library \* Book



0567324

Бажаний обсяг матеріалів - не більше 4 тис. знаків. Редакція має право редагувати та скорочувати надіслані матеріали.

[mvisnyk.blogspot.com](http://mvisnyk.blogspot.com)

тському видавництві «Пульсари»